

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **K.K.**, nar. ■■■, zastoupena zákonnou zástupkyní P. K., nar. ..., obě bytem H. 126, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013 č. j. MPSV-UM/3719/13/9S-LBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/3719/13/9S-LBK se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora vedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Liberci ze dne 26. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/213278/13/AIS-ZDP. Tímto prvostupňovým rozhodnutím nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně žalovanému především vytýká, že se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval v odvolání uplatněnou námitkou, že nebylo přihlédnuto k § 4 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Žalobkyně je přesvědčena, že nebylo rozhodnuto v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Žalobkyně dále uvádí, že její zdravotní stav je na rozhraní těžké mentální retardace ve spojení s autismem a mělo být tudíž přihlédnuto i k příloze k zákonu č. 329/2011 Sb., konkrétně k části I., bodu 4 písm. b). Zdůrazňuje, že není schopna dopravovat se veřejnou dopravou a reálně tak hrozí její izolace a sociální vyloučení. Žalobkyně proto žádá, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech přijatých v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval § 4 zákona č. 329/2011 Sb., žalobkyně však nesplnila podmínku § 9 odst. 2 a 4 tohoto zákona, tj. podmínku nároku na dávku, nelze tudíž rozhodovat o stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku.

Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného uvedla, že má diagnostikován dětský autismus středně funkční a dále středně těžkou mentální retardaci a jde tedy o kombinaci psychických onemocnění. Dále zopakovala skutečnosti tvrzené již v žalobě a zdůraznila, že žalovaný se § 4 zákona č. 329/2011 Sb. zabýval až ve svém vyjádření k podané žalobě a výklad tohoto ustanovení podřídil tomu, aby obhájil své původní rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Liberci ze dne 26. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/213278/13/AIS-ZDP nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že dle posudkového závěru není žalobkyně osobou, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci ve smyslu § 9 odst. 1 až 4 zákona č. 329/2011 Sb., pro účely příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla. Prvostupňový správní orgán také konstatoval, že se nejedná o zdravotní postižení uvedené v části I. bod 4 přílohy k citovanému zákonu. Podkladem pro rozhodnutí úřadu práce byl posudek o zdravotním stavu vydaný OSSZ, Lékařskou posudkovou službou ze dne 24. 1. 2013, č. j. LPS/2013/235-LB_CSSZ posudkové lékařky MUDr. P.

Žalobkyně se proti rozhodnutí úřadu práce odvolala, v odvolání namítala v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odvolacím řízení byl zdravotní stav žalobkyně posouzen posudkovou komisí žalovaného dne 11. 6. 2013, č. j. 2013/668-UL. V posudku je uvedeno, že u žalobkyně je rozhodující limitace pro oblast psychickou. Posudková komise vycházela ze souhrnné lékařské zprávy praktické lékařky pro děti a dorost v Liberci MUDr. Ž., ze dne 5. 9. 2012 a ze závěrů psychologického vyšetření, které dne 4. 9. 2012 provedla PhDr. H., oddělení dětské psychiatrie v L. Posudková komise konstatovala, že mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr. MUDr. Ž. ve své zprávě uvedla, že se u posuzované jedná o středně těžkou mentální retardaci v rámci dětského autismu. PhDr. H. také došla k závěru, že se jedná o dětský autismus, středně těžkou mentální retardaci, přičemž intelektový výkon je při horní hranici pásma středně těžké mentální retardace, IQ 49. Dle posudkové komise žalovaného tedy nejde o osobu, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nejde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou pod písmeny a), b), d) až i) bodu 1 části I přílohy k zákonu o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a nejde ani o těžké mentální postižení uvedené pod písm. b) bodu 4 části I téže přílohy. Ze závěru tohoto lékařského posudku potom žalovaný vyšel při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí vydané v prvním stupni řízení potvrdil.

Posudkový závěr byl dle žalovaného náležitě zdůvodněn a posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, shromážděnými důkazy i námitkami uvedenými v odvolání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Z ustálené judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46) vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu).

V souzené věci však z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak se vypořádal s argumentací z hlediska žalobkyně klíčové, na níž byl postaven základ jejího odvolání, konkrétně s námitkou, že žalovaný nepřihlédl k § 4 zákona č. 329/2011 Sb., tj. neposoudil věc z hlediska nejlepšího zájmu dítěte.

Zdejší soud přitom považuje za nezbytné rovněž zdůraznit, že stanovisko žalovaného k této žalobní námitce obsažené ve vyjádření k žalobě je zaujímáno až následně a nemůže nahradit v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu chybějící úvahu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25).

Za těchto okolností krajskému soudu nezbyvá než podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. a jeho povinností bude řádně se s výše uvedenou námitkou vypořádat.

Pokud žalobkyně namítá, že její stav je na rozhraní těžké mentální retardace, nekoresponduje toto tvrzení s posudkem OSSZ ani s posudkem PK MPSV, ze kterého vycházel žalovaný. Oba lékařské posudky se shodují v tom, že u žalobkyně nejde o těžké mentální postižení ve smyslu části I, bodu 4 písm. b) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. V této části tedy žaloba důvodná není.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť úspěšná žalobkyně náhradu nákladů nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 30. dubna 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně